

61998A0112

**HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi extinsă)
20 februarie 2001***

**Mannesmannröhren-Werke AG
împotriva
Comisiei Comunităților Europene**

„Acțiune în anulare - Concurență - Decizie privind o solicitare de informații - Penalități cu titlu cominatoriu - Dreptul de a refuza acordarea unui răspuns care implică recunoașterea unei încălcări - Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”

În cauza T-112/98,

Mannesmannröhren-Werke AG, cu sediul în Mülheim an der Ruhr (Germania), reprezentată de M. Klusmann și K. Moosecker, avocați, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnul K. Wiedner, în calitate de agent, asistat de domnul M. Hilf, profesor, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(98)1204 a Comisiei din 15 mai 1998 privind o procedură de aplicare a articolului 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera întâi extinsă),

compus din domnii B. Vesterdorf, președinte, A. Potocki, A. W. H. Meij, M. Vilaras și N. J. Forwood, judecători,

grefier: domnul H. Jung,

având în vedere procedura scrisă și în urma procedurii orale din 23 mai 2000,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

* Limba de procedură: germana.

1 Articolul 11, intitulat „Solicitarea de informații”, din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din tratat (JO 1962, 13, p. 204), prevede la alineatele (1), (4) și (5):

„1. Pentru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin articolul 89 și prin dispozițiile adoptate în temeiul articolului 87 din tratat, Comisia poate obține toate informațiile necesare de la guvernele și autoritățile competente ale statelor membre, precum și de la întreprinderi și asociații de întreprinderi.

[...]

4. Obligația de a furniza informațiile solicitate revine proprietarilor întreprinderilor sau reprezentanților acestora și, în cazul persoanelor juridice, societăților sau asociațiilor care nu au personalitate juridică, persoanelor autorizate să le reprezinte în temeiul legii sau propriilor statute.

5. În cazul în care o întreprindere sau o asociație de întreprinderi nu furnizează informațiile solicitate în termenul stabilit de Comisie sau le furnizează incomplet, Comisia solicită informațiile în cauză printr-o decizie. Această decizie precizează informațiile solicitate, stabilește un termen corespunzător pentru furnizarea informațiilor și indică sancțiunile prevăzute la articolul 15 alineatul (1) [litera (b)] și la articolul 16 alineatul (1) [litera (c)], precum și dreptul de a ataca decizia la Curtea de Justiție.” [traducere neoficială]

2 Articolul 16, intitulat „Penalități cu titlu cominatoriu”, din același regulament prevede:

„1. Comisia poate aplica, prin decizie, întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi, penalități cu titlu cominatoriu cu o valoare cuprinsă între 50 și 1 000 ECU pentru fiecare zi de întârziere calculate de la data stabilită în decizie, pentru a le obliga:

[...]

(c) să furnizeze informații complete și exacte pe care Comisia le-a solicitat printr-o decizie luată în temeiul articolului 11 alineatul (5),

[...]” [traducere neoficială]

3 În plus, articolul 6 alineatele (1) și (2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din 4 noiembrie 1950 (CEDO) prevede:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa [...]

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.” [traducere neoficială]

Faptele aflate la originea litigiului

4 Comisia a inițiat o procedură de investigare cu privire la reclamantă, precum și cu privire la alți producători de tuburi din oțel. În cursul investigației, Comisia a efectuat verificări, în repetate rânduri, în special la sediul reclamantei.

5 În urma acestor verificări, Comisia a adresat reclamantei, la 13 august 1997, o solicitare de informații în care erau formulate întrebări referitoare la pretinse încălcări ale regulilor de concurență la care ar fi luat parte reclamanta.

6 Respectiva solicitare de informații conținea, în special, următoarele patru întrebări:

„1.6. Reuniuni între producători europeni și japonezi

Conform informațiilor de care dispune Comisia, întreprinderea dumneavoastră a participat la reuniuni între producători europeni și producători japonezi de tuburi obținute fără sudură. Aceste reuniuni s-au desfășurat în cadrul a ceea ce în branșă se numește Europe-Japan Club. Au avut loc reuniuni la nivel de președinți (Presidents Meetings sau P-Meetings), la nivel de directori (Managers Committee sau Managers Meetings sau M-Meetings), la nivel de experți (Experts Meetings sau E-meetings) și la nivel de grupuri de lucru (Working Group).

Vă rugăm să ne comunicați, pentru perioada începând din 1984 până în prezent:

— datele, locurile și întreprinderile participante la fiecare reuniune între producători europeni și japonezi de tuburi obținute fără sudură la nivel de președinți, directori, experți și grupuri de lucru;

— numele persoanelor care au reprezentat întreprinderea dumneavoastră la reuniunile menționate mai sus și documentele de călătorie (decontul cheltuielilor de călătorie, bilete de avion etc.) ale persoanelor respective;

— copii ale tuturor invitațiilor, ordinilor de zi, proceselor-verbale, notelor interne, rapoartelor și ale oricăror alte documente aflate în posesia întreprinderii dumneavoastră și/sau a angajaților acesteia, referitoare la reuniunile menționate mai sus;

— în cazul reuniunilor pentru care nu reușiți să găsiți documentele relevante, vă rugăm să descrieți obiectul reuniunii, deciziile adoptate, tipul documentelor primite înainte și după reuniune.

1.7. Reuniuni «Special Circle»

Conform informațiilor de care dispune Comisia, întreprinderea dumneavoastră a participat la reuniuni între producători europeni de tuburi obținute fără sudură, în cadrul a ceea ce se numește «Special Circle».

Vă rugăm să ne comunicați, pentru perioada începând din 1984 până în prezent:

— datele, locurile și întreprinderile participante la fiecare reuniune între producători europeni de tuburi obținute fără sudură la nivel de președinți, directori, experți și grupuri de lucru;

— numele persoanelor care au reprezentat întreprinderea dumneavoastră la reuniunile menționate mai sus și documentele de călătorie (decontul cheltuielilor de călătorie, bilete de avion etc.) ale persoanelor respective;

— copii ale tuturor invitațiilor, ordinilor de zi, proceselor-verbale, notelor interne, rapoartelor și ale oricăror alte documente aflate în posesia întreprinderii dumneavoastră și/sau a angajaților acesteia, referitoare la reuniunile menționate mai sus;

— în cazul reuniunilor pentru care nu reușiți să găsiți documentele relevante, vă rugăm să descrieți obiectul reuniunii, deciziile adoptate, tipul documentelor primite înainte și după reuniune.

1.8. Acordul 1962

Între 1 ianuarie 1962 și iulie 1996, întreprinderea dumneavoastră a fost parte la patru acorduri privind OCTG [țevi de extracție din oțel inoxidabil] și oleoducte (Quota agreement for OCTG, Price agreement for OCTG, Price agreement for Linepipe, Supplementary agreement). Care este legătura între aceste acorduri și Europe-Japan Club, menționat anterior, și «Special Circle»?

În ce măsură existența și punerea în aplicare a acestor acorduri au influențat deciziile adoptate în cadrul «Europe-Japan Club» și/sau în cadrul «Special Circle»?

În ce măsură deciziile adoptate în cadrul «Europe-Japan Club» și/sau în cadrul «Special Circle» au influențat punerea în aplicare a acordurilor menționate mai sus?

[...]

2.3. Reuniuni între producători europeni și japonezi

Conform informațiilor de care dispune Comisia, întreprinderea dumneavoastră a participat la reuniuni între producători europeni și producători japonezi de tuburi sudate cu diametru mare.

Vă rugăm să ne comunicați, pentru perioada începând din 1984 până în prezent:

— datele, locurile și întreprinderile participante la fiecare reuniune între producători europeni și japonezi de tuburi sudate cu diametru mare, la nivel de președinți, directori, experți și grupuri de lucru;

— numele persoanelor care au reprezentat întreprinderea dumneavoastră la reuniunile menționate mai sus și documentele de călătorie (decontul cheltuielilor de călătorie, bilete de avion etc.) ale persoanelor respective;

— copii ale tuturor invitațiilor, ordinilor de zi, proceselor-verbale, notelor interne, rapoartelor și ale oricăror alte documente aflate în posesia întreprinderii dumneavoastră și/sau a angajaților acesteia, referitoare la reuniunile menționate mai sus;

— în cazul reuniunilor pentru care nu reușiți să găsiți documentele relevante, vă rugăm să descrieți obiectul reuniunii, deciziile adoptate, tipul documentelor primite înainte și după reuniune.” [traducere neoficială]

7 Prin scrisoarea din 14 octombrie 1997, avocații reclamantei au răspuns la anumite întrebări din cadrul solicitării de informații, dar au refuzat să răspundă la cele patru întrebări menționate anterior. Prin scrisoarea din 23 octombrie 1997, reclamanta a confirmat conținutul răspunsului avocaților săi.

8 În răspunsul din 10 noiembrie 1997, Comisia a respins argumentul reclamantei, conform căruia aceasta nu era obligată să răspundă la cele patru întrebări menționate anterior. În consecință, Comisia a stabilit un termen de zece zile cu începere de la data primirii scrisorii

sale pentru a-i fi oferite răspunsurile la întrebările respective, invocând articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul nr. 17. Aceasta a adăugat că exista posibilitatea ca, în cazul în care nu răspundea la întrebările în cauză în termenul stabilit, reclamantei să i se aplice o penalitate cu titlu cominatoriu.

9 Prin scrisoarea avocaților săi din 27 noiembrie 1997, reclamanta și-a reiterat refuzul de a furniza informațiile solicitate.

10 La 15 mai 1998, Comisia a adoptat o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17 (denumită în continuare „decizia atacată”). Articolul 1 prevede că reclamanta trebuie să răspundă, în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei atacate, la cele patru întrebări în litigiu, anexate la decizie. Articolul 2 din decizia atacată prevede că „dacă [reclamanta] nu furnizează informațiile solicitate în condițiile stabilite la articolul 1, i se va aplica o penalitate cu titlu cominatoriu în valoare de 1 000 ECU pentru fiecare zi de întârziere cu începere de la expirarea termenului prevăzut la articolul 1”. [traducere neoficială]

Procedura

11 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 23 iulie 1998, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

12 În temeiul articolului 14 din Regulamentul de procedură al Tribunalului și la propunerea Camerei întâi, Tribunalul a decis, după ascultarea părților conform articolului 51 din regulamentul menționat, să trimită cauza în fața unei camere extinse.

13 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi extinsă) a hotărât să deschidă procedura orală.

14 În ședința din 23 mai 2000, au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal.

15 Prin faxul înscris la grefa Tribunalului la 18 decembrie 2000, reclamanta a solicitat Tribunalului să ia în considerare Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO C 364, p. 1), proclamată la Nisa la 7 decembrie 2000 (denumită în continuare „Carta”), pentru aprecierea prezentei cauze, pe motiv că aceasta constituia un element juridic nou privind aplicabilitatea articolului 6 alineatul (1) din CEDO în privința faptelor din speță. În subsidiar, reclamanta solicită redeschiderea procedurii orale.

16 Invitată să își prezinte observațiile privind această solicitare, prin scrisoarea din 15 ianuarie 2001 Comisia a respins argumentația reclamantei afirmând despre Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene că nu are relevanță pentru aprecierea acestei spețe.

Pretențiile părților

17 Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- în subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

18 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca fiind vădit inadmisibilă în măsura în care aceasta are ca obiect anularea articolului 2 din decizia atacată;

— respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată în măsura în care aceasta are ca obiect anularea articolului 1 din decizia atacată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

19 În cadrul ședinței, Comisia a confirmat că „nici nu intenționa și nici nu avea competența de a executa articolul 2 din decizia atacată”. [traducere neoficială] Ca urmare a acestei confirmări, reclamanta a renunțat la pretențiile de anulare a articolului respectiv și, în consecință, a retras motivele care aveau legătură cu acesta, renunțare de care s-a luat act.

Cu privire la fond

20 În sprijinul pretențiilor sale de anulare a articolului 1 din decizia atacată, reclamanta invocă patru motive. Este necesar, în primul rând, să se examineze împreună primele trei motive, care se referă la o pretinsă încălcare a dreptului la apărare.

Argumentele părților

Cu privire la primul motiv

21 Primul motiv este întemeiat pe Hotărârea Curții din 18 octombrie 1989, Orkem/Comisia (374/87, Rec., p. 3283, denumită în continuare „Hotărârea Orkem”).

22 Reclamanta susține că, într-adevăr, o întreprindere este obligată să îi furnizeze Comisiei toate informațiile necesare privind faptele despre care poate avea cunoștință și să îi comunice acesteia, dacă este necesar, documentele aferente acestora care se află în posesia sa, chiar dacă documentele în cauză pot fi utilizate pentru a stabili, împotriva sa ori împotriva altei întreprinderi, existența unei practici anticoncurențiale. Totuși, Curtea a subordonat această obligație și dreptul corespunzător al Comisiei de condiția de a nu aduce atingere dreptului la apărare al întreprinderii printr-o decizie prin care se solicită furnizarea de informații (Hotărârea Orkem, punctul 34, și Hotărârea Tribunalului din 8 martie 1995, Société générale/Comisia, T-34/93, Rec., p. II-545, punctul 73 și următoarele, denumită în continuare Hotărârea „Société générale”). Aceste principii ar fi fost extinse la etapa anchetei prealabile. Reclamanta adaugă că, în Hotărârea Orkem, Curtea a considerat că se aduce atingere dreptului la apărare în cazul în care Comisia nu solicită numai informații privind date factuale, ci adresează întrebări referitoare la scopul acțiunii întreprinderii și obiectul anumitor reuniuni. Astfel, Curtea a considerat nelegală o întrebare de natură să constrângă reclamanta să recunoască participarea sa la un acord susceptibil să împiedice sau să restrângă concurența. În speță, întrebările care fac obiectul deciziei atacate au aceeași finalitate nelegală.

23 În ceea ce privește întrebarea 1.6, caracterul său nelegal reiese, în primul rând, din redactarea acesteia în măsura în care arată că Comisia dispunea deja de datele factuale referitoare la reuniunile menționate. Acest caracter nelegal decurge, în al doilea rând, din solicitarea de la a patra liniuță din cadrul întrebării respective adresate reclamantei, de a descrie obiectul reuniunilor în cauză și deciziile adoptate cu ocazia acestora în cazul în care reclamanta nu dispunea de documentele „relevante”. Această cerință se raportează, în mod

necesar, la obiectivul reuniunilor în cauză și la posibilul lor conținut și/sau scop nelegal(e). Dacă s-ar fi discutat ori decis asupra unui acord anticoncurențial sau a unei practici concertate anticoncurențiale în cursul acestor reuniuni, reclamanta ar fi fost nevoită, inevitabil, prin răspunsul la această parte a întrebării, să recunoască direct faptul că participanții la reuniuni urmăreau un scop anticoncurențial. Informațiile comunicate drept răspuns la această parte a întrebării ar permite Comisiei, de asemenea, să interpreteze răspunsurile oferite la solicitările de la celelalte trei liniițe din cadrul întrebării în cauză ca o confirmare a recunoașterii unui comportament nelegal. Prin urmare, obligația de a răspunde la aceste solicitări ar conduce totodată, pentru fiecare dintre ele, la o încălcare a dreptului la apărare al reclamantei.

24 Același lucru este valabil și în privința întrebării 1.7, în care se solicită, în termeni similari, indicații referitoare la scopul urmărit de participanții la reuniunile producătorilor europeni de tuburi obținute fără sudură în cadrul „Special Circle” și informații despre problemele abordate și deciziile adoptate în cursul unora dintre aceste reuniuni.

25 În ceea ce privește întrebarea 1.8, aceasta nu se referă la fapte, ceea ce ar fi nelegal având în vedere natura competențelor conferite la articolul 11 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 17. Comisiei i se permite să solicite numai informații referitoare la situații factuale. În schimb, aceasta nu are dreptul de a solicita avize sau judecăți de valoare și nici să invite reclamanta să emită supoziții ori să tragă concluzii. În speță, întrebarea referitoare la „relația” dintre acordurile juridice de care dispune Comisia și anumite încălcări presupuse privește exclusiv aprecierea unei stări de fapt. În plus, dacă reuniunile din cadrul „Europe-Japan Club” și „Special Circle” aveau un scop anticoncurențial și dacă exista o legătură între aceste reuniuni și acordurile cunoscute de Comisie, aceasta putea fi informată în această privință numai prin intermediul recunoașterii unui comportament anticoncurențial, recunoaștere care nu poate fi impusă nimănui, în temeiul principiilor care decurg din Hotărârea Orkem.

26 Având în vedere că întrebarea 2.3 este formulată în același fel ca și primele două întrebări, argumentele invocate referitor la acestea se aplică *mutatis mutandis*.

27 În plus, reclamanta susține că, în Hotărârea Société générale (punctul 75), Tribunalul a constatat pur și simplu că o întrebare factuală în principiu nu devine nelegală doar din cauza faptului că, pentru a răspunde la aceasta, trebuie să se ia în considerare și interpretarea acordurilor presupuse a fi anticoncurențiale. Totuși, din această constatare nu se poate deduce, în niciun caz, că întrebările care privesc interpretări sau aprecieri sunt întotdeauna legale și, prin urmare, trebuie să se răspundă la acestea. În hotărârea în cauză, Tribunalul a observat în special că, în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17, întreprinderile sunt obligate să ofere numai răspunsuri „pur factuale”. [traducere neoficială]

28 Comisia susține că, în cursul procedurii de anchetă prealabilă, întreprinderile sunt obligate să îi comunice toate faptele de care au luat cunoștință și cu privire la care aceasta le-a adresat întrebări în cadrul unei solicitări de informații. Întreprinderile au, de asemenea, obligația de a-i trimite orice document referitor la aceste fapte. Scopul acestei obligații este de a garanta atât eficacitatea dreptului comunitar privind acordurile și practicile restrictive, cât și menținerea sistemului concurențial dorit de Tratatul CE, pe care întreprinderile trebuie să îl respecte în mod obligatoriu. Reclamanta nu poate opune cu succes acestei obligații dreptul la apărare. Regulamentul nr. 17 acordă întreprinderilor în cauză anumite garanții procedurale în cursul procedurii de anchetă prealabilă, dar nu le autorizează să nu răspundă la anumite întrebări pe motiv că răspunsurile lor ar putea fi utilizate pentru a stabili faptul că acestea au încălcat regulile de concurență și astfel ar putea constitui o autoincriminare. Cu toate acestea, Comisia recunoaște că nu poate obliga o întreprindere să ofere răspunsuri prin care aceasta poate fi

determinată să recunoască existența unei încălcări care trebuie să fie dovedită de această instituție.

29 Astfel, conform Comisiei, o întreprindere are obligația de a comunica, în urma unei solicitări de informații, toate faptele care pot fi relevante în lumina dreptului privind acordurile și practicile restrictive. În schimb, este interzisă interogarea unei întreprinderi cu privire la intențiile, obiectivul sau scopul anumitor practici sau măsuri, având în vedere că astfel de întrebări ar putea să o constrângă să recunoască anumite încălcări.

30 Comisia indică faptul că întrebările 1.6, 1.7 și 2.3 corespund, în mare măsură, celor pe care le-a adresat în cauza care a dat naștere Hotărârii Orkem și pe care Curtea nu le-a considerat criticabile. Aceste întrebări vizează obținerea de informații privind desfășurarea unor reuniuni și calitatea participanților, precum și comunicarea unor documente aferente acestora. Prin urmare, toate informațiile solicitate privesc fapte obiective și nu implică recunoașterea unor comportamente nelegale. În consecință, acestea nu pot fi criticate.

31 Întrebarea 1.8 privește patru acorduri încheiate de reclamantă în 1962 și notificate Bundeskartellamt (Oficiul federal pentru monitorizarea cartelurilor). Conform Comisiei, această întrebare este pur factuală și, prin urmare, legală. Aceasta ar fi legală chiar și în cazul în care ar solicita, de asemenea, o interpretare a acestor acorduri (Hotărârea Société générale, punctul 75).

32 În cele din urmă, Comisia susține că Curtea nu a recunoscut în mod evident existența dreptului de a nu depune mărturie împotriva propriei persoane (Hotărârea Orkem, punctul 27).

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 alineatul (1) din CEDO

33 Conform reclamantei, Comisia este obligată să respecte în procedurile sale articolul 6 din CEDO (Hotărârea Tribunalului din 22 octombrie 1997, SCK și FNK/Comisia, T-213/95 și T-18/96, Rec., p. II-1739, punctele 41, 42 și 53). Drepturile fundamentale garantate de CEDO, în calitate de principii generale ale dreptului comunitar, primează asupra simplei reglementări prevăzute de Regulamentul nr. 17. În plus, din al unsprezecelea considerent al deciziei atacate reiese că Comisia se consideră obligată să respecte CEDO.

34 În ceea ce privește condițiile de aplicare a articolului 6 alineatul (1) din CEDO, reclamanta susține că articolul respectiv conferă un drept, în special, oricărei persoane împotriva căreia s-a adus o acuzație în materie penală. Prin „orice persoană” trebuie să se înțeleagă atât persoanele fizice, cât și cele juridice (Avizul Comisiei Europene a Drepturilor Omului, anexat la CEDO, Hotărârea Stenuit din 27 februarie 1992, seria A nr. 232-A). Reclamanta adaugă că Curtea s-a pronunțat în acest sens în Hotărârea Orkem, recunoscând în mod expres că nu doar persoanele fizice, ci și întreprinderile împotriva cărora se efectuează o investigație în domeniul dreptului concurenței pot invoca drepturile fundamentale garantate la articolul 6 alineatul (1) din CEDO. Curtea a recunoscut, de asemenea, în mod implicit că motivul conform căruia Comisia nu are calitatea de „tribunal” nu justifică neaplicarea acestui articol.

35 O procedură de anchetă în vederea impunerii unor sancțiuni constituie, de asemenea, o „acuzație în materie penală” în sensul articolului 6 din CEDO (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Öztürk din 21 februarie 1984, serie A nr. 73, § 56). În avizul său, citat anterior, Comisia Europeană a Drepturilor Omului a adoptat această abordare cu privire la o procedură în cadrul dreptului privind acordurile și practicile restrictive, care a condus la impunerea unei amenzi.

36 Conform reclamantei, protecția conferită de articolul 6 din CEDO depășește considerabil protecția oferită de principiile recunoscute în Hotărârea Orkem. Acest articol nu numai că oferă persoanelor care fac obiectul unei proceduri ce ar putea conduce la impunerea unei amenzi posibilitatea de a refuza să răspundă la întrebări sau să furnizeze documente cu informații despre obiectivul unor practici anticoncurențiale, ci instituie, de asemenea, un drept de a nu se incrimina printr-o acțiune pozitivă.

37 Astfel, reclamanta susține că, în Hotărârea Funke din 25 februarie 1993 (seria A nr. 256-A), Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea Europeană”) a decis că orice măsură care vizează obligarea persoanelor fizice sau juridice care fac obiectul unei proceduri de anchetă să se incrimineze printr-o acțiune pozitivă încalcă articolul 6 alineatul (1) din CEDO, independent de ceea ce prevede dispoziția de drept național invocată de autoritatea administrativă care desfășoară ancheta.

38 În acest sens, ar trebui să se califice drept măsuri nelegale nu numai solicitarea unor mărturii ca atare sau a dezvăluirii finalității anticoncurențiale a anumitor reuniuni, ci și exercitarea de presiuni, prin amenințarea cu aplicarea unor sancțiuni, cu scopul de a-i permite Comisiei să obțină probe incriminatorii împotriva reclamantei. Cerința, sub amenințarea aplicării de sancțiuni, de a căuta și prezenta documente referitoare la reuniuni la care Comisia bănuiește că a participat reclamanta și despre care consideră că prezintă un caracter nelegal care poate justifica sancțiuni în temeiul articolului 15 din Regulamentul nr. 17, ar avea efectul de a obliga reclamanta să se autoacuze. Ar trebui să se considere că nu este necesar ca reclamanta să caute sau să prezinte procesele-verbale, notele și documentele referitoare la cheltuielile de deplasare sau alte date care au legătură cu reuniunile al căror scop, conform Comisiei, contravine articolului 85 din Tratatul CE (devenit articolul 81 CE).

39 Reclamanta susține că, în baza articolului 6 alineatul (1) din CEDO, aceasta poate refuza în mod legal orice acțiune pozitivă care ar obliga-o să depună mărturie direct împotriva propriei persoane în cadrul unei proceduri de anchetă, indiferent dacă, în lumina principiilor recunoscute în Hotărârea Orkem, parțial depășite, un astfel de comportament ar determina-o să ofere probe incriminatorii ori să recunoască obiective nelegale sau intenții anticoncurențiale. Prin urmare, acest motiv ar fi trebuit, de asemenea, să împiedice adoptarea deciziei atacate.

40 Pentru a demonstra aplicabilitatea CEDO în speță, reclamanta adaugă șapte puncte.

41 În primul rând, aceasta susține că din Hotărârea Curții din 29 mai 1997, Kremzow (C-299/95, Rec., p. I-2629, punctul 14), și Hotărârea Curții din 17 decembrie 1998, Baustahlgewebe/Comisia (C-185/95 P, Rec., p. I-8417), rezultă că nu se admit în Comunitatea Europeană măsuri incompatibile cu respectarea drepturilor omului recunoscute și garantate de CEDO.

42 În al doilea rând, aceasta subliniază că atât Curtea Europeană, în Hotărârile Funke și Öztürk, citate anterior, cât și Comisia Europeană a Drepturilor Omului, în avizul său citat anterior, au recunoscut dreptul de a nu se autoacuză în cadrul unei proceduri naționale sau care intră sub incidența dreptului comunitar. Reclamanta adaugă că, în Hotărârea Baustahlgewebe/Comisia, citată anterior, Curtea a recunoscut faptul că articolul 6 din CEDO este aplicabil în cadrul procedurilor care pot conduce la impunerea unei amenzi în temeiul Regulamentului nr. 17.

43 În al treilea rând, aceasta susține că principiile enunțate în Hotărârea Orkem nu au fost confirmate nici în Hotărârea Curții din 10 noiembrie 1993, Otto (C-60/92, Rec., p. I-5683), nici în Hotărârea Société générale.

44 În al patrulea rând, Comisia nu are teme să susțină că abilitatea sa de a-și exercita activitatea și punerea în aplicare a întregului drept comunitar privind acordurile și practicile restrictive depind parțial de întrebarea dacă aceasta poate sau nu să oblige întreprinderile în cauză să se autoincrimineze.

45 În al cincilea rând, reclamanta amintește faptul că, astfel cum a constatat Curtea în Hotărârea Orkem (punctul 30) și Hotărârea Baustahlgewebe/Comisia, citată anterior (punctul 21), aplicarea drepturilor garantate de CEDO nu depinde de vreo distincție între persoanele fizice și cele juridice.

46 În al șaselea rând, reclamanta susține că, în dreptul european, nu există un „domeniu foarte limitat al dreptului penal în sens strict”, astfel cum este invocat de Comisie, cu drepturi și obligații speciale. Problema stabilirii faptului dacă noțiunea de „acuzatie în materie penală” în sensul CEDO include și sancțiunile administrative și amenzile depinde numai de natura punitivă a acestora. Această noțiune este înțeleasă și interpretată în mod autonom de către Curtea Europeană și Comisia Europeană a Drepturilor Omului (CEDO, Hotărârea Neumeister din 27 iunie 1968, Seria A nr. 8, § 18, și Hotărârea Öztürk, citată anterior, § 50). Argumentul Comisiei, conform căruia aceasta nu are competență în materie penală, nu este, prin urmare, relevant pentru interpretarea articolului 6 alineatul (1) din CEDO. Conform reclamantei, din cele menționate anterior reiese că dreptul european privind acordurile și practicile restrictive și aplicarea acestuia intră, de asemenea, sub incidența dreptului „penal” în sensul CEDO. [traducere neoficială]

47 În ultimul rând, aceasta susține că Comisia trebuie să fie considerată ca un „tribunal” în sensul articolului 6 alineatul (1) din CEDO.

48 Cu titlu introductiv, Comisia susține că, deși drepturile garantate de CEDO constituie o sursă de inspirație pentru principiile generale ale dreptului comunitar și, în special, pentru drepturile fundamentale, în măsura în care toate statele membre au aderat la CEDO astfel încât aceasta reflectă standardul comun statelor membre în materie de drepturi fundamentale, legalitatea actelor instituțiilor comunitare nu poate fi totuși apreciată prin referire directă la această convenție. Prin urmare, decizia atacată nu putea fi adoptată contrar articolului 6 din CEDO.

49 În plus, Comisia recunoaște că Curtea Europeană a hotărât că, în temeiul articolului 6 din CEDO, oricine face obiectul unei anchete în sensul acestei convenții are dreptul de a tăcea sau de a refuza să depună mărturie împotriva propriei persoane. Totuși, aceasta invocă cinci argumente pentru a demonstra că articolul 6 alineatul (1) din CEDO nu este aplicabil în circumstanțele speței.

50 În primul rând, Comisia subliniază că, până în prezent, Curtea Europeană nu a declarat niciodată că dreptul de a nu depune mărturie împotriva propriei persoane trebuie să fie recunoscut în materie de acorduri și practici restrictive în cadrul unei proceduri naționale sau în cadrul procedurii comunitare.

51 În ceea ce privește procedura comunitară, Comisia atrage atenția în special asupra particularităților sale, și anume faptul că aceasta vizează exclusiv persoanele juridice și că, în

niciun caz, nu poate conduce la o acuzație în materie penală sau la impunerea unei sancțiuni penale în sensul propriu al termenului.

52 În al doilea rând, aceasta susține că Curtea Europeană încă nu a declarat că dreptul de a nu depune mărturie împotriva propriei persoane poate fi aplicat în privința persoanelor juridice.

53 În al treilea rând, Comisia pretinde că dreptul unei persoane de a refuza să furnizeze informații care o expun riscului de a depune mărturie împotriva propriei persoane a fost recunoscut de Curtea Europeană doar în domeniul foarte limitat al dreptului penal în sens strict și tradițional, și anume în cadrul procedurilor în care s-ar putea pronunța o pedeapsă privativă de libertate și care, ca urmare a naturii speciale a sancțiunii ce ar putea fi impusă, puteau fi calificate în mod evident ca fiind acuzații în materie penală în sensul articolului 6 alineatul (1) din CEDO.

54 În al patrulea rând, Comisia susține că nu este un „tribunal” și că prin urmare, principiile care decurg din articolul 6 alineatul (1) din CEDO nu se aplică în speță (a se vedea, în special, Hotărârea Tribunalului din 14 mai 1998, Enso España/Comisia, T-348/94, Rec., p. II-1875, punctul 56). Lipsa de competență jurisdicțională a Comisiei are drept consecință faptul că o procedură referitoare la acordurile și practicile restrictive nu are un caracter penal. Principiile care decurg din articolul 6 al CEDO nu se aplică, prin urmare, procedurii de anchetă prealabilă, desfășurată de Comisie.

55 În ultimul rând, Comisia afirmă că ar fi practic imposibil să se aplice dreptul comunitar privind acordurile și practicile restrictive fără ca întreprinderile să aibă obligația de a colabora activ la investigarea faptelor. Prin urmare, ar fi necesar ca aceasta să aibă posibilitatea de a le impune întreprinderilor să ofere, în cadrul unei proceduri de anchetă prealabilă, informații care ar permite incriminarea lor. Această necesitate a fost recunoscută de Curte și Tribunal (Hotărârea Société générale, punctul 71 și următoarele, precum și concluziile avocatului general Warner din cadrul Hotărârii Curții din 18 mai 1982, AM & SL/Comisia, 155/79, Rec., p. 1575). Conform Comisiei, procedura prevăzută la articolul 11 din Regulamentul nr. 17 nu ar mai putea să își atingă scopul dacă întreprinderii în cauză i s-ar acorda dreptul de a refuza să facă declarații sau să prezinte documente în cazul în care acestea ar putea fi utilizate pentru a dovedi nelegalitatea comportamentului său.

56 În cele din urmă, Comisia subliniază că nici celelalte argumente ale reclamantei nu permit să se ajungă la concluzia că articolul 1 din decizia atacată contravine principiilor care decurg din articolul 6 alineatul (1) din CEDO.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 alineatul (2) și a articolului 10 din CEDO

57 Reclamanta susține că dreptul de a nu depune mărturie împotriva propriei persoane este protejat de prezumția de nevinovăție prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din CEDO, precum și de libertatea de opinie recunoscută la articolul 10 din CEDO (Avizul Comisiei Europene a Drepturilor Omului, anexat la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea K. împotriva Austriei din 2 iunie 1993, seria A nr. 255-B). În cererea sa, reclamanta a precizat că se limitează la această afirmație în măsura în care Curtea Europeană a declarat în Hotărârea Funke, citată anterior (§ 45), că încălcarea articolului 6 alineatul (1) din CEDO o scutea de examinarea pretensei nerespectări a unui alt principiu din această convenție.

58 Comisia recunoaște că, datorită relației strânse între prezumția de nevinovăție și dreptul de a nu depune mărturie împotriva propriei persoane, dreptul respectiv se bazează, în jurisprudența Curții Europene, pe dispozițiile articolului 6 alineatul (1) din CEDO coroborate cu dispozițiile alineatului (2) din același articol. Cu toate acestea, articolul 6 alineatul (2) din CEDO nu conferă dreptului în cauză un sens diferit sau o sferă de aplicare mai largă decât cea care rezultă din alineatul (1) al aceluiași articol în ceea ce privește posibilitatea de a refuza furnizarea de informații.

Constatările Tribunalului

59 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat faptul că Tribunalul nu are competența de a aprecia legalitatea unei investigații în materia dreptului concurenței în raport cu dispozițiile CEDO, în măsura în care acestea nu fac parte ca atare din dreptul comunitar (Hotărârea Tribunalului din 14 mai 1998, Mayr-Melnhof/Comisia, T-347/94, Rec., p. II-1751, punctul 311).

60 Cu toate acestea, în conformitate cu jurisprudența constantă, drepturile fundamentale fac parte integrantă din principiile generale de drept a căror respectare este asigurată de instanța comunitară (a se vedea, în special, Avizul Curții 2/94 din 28 martie 1996, Rec., p. I-1759, punctul 33, și Hotărârea Kremzow, citată anterior, punctul 14). În acest scop, Curtea și Tribunalul se inspiră din tradițiile constituționale comune statelor membre, precum și din indicațiile furnizate de tratatele internaționale privind protecția drepturilor omului la care au cooperat și aderat statele membre. CEDO are, în această privință, o semnificație deosebită (Hotărârea Curții din 15 mai 1986, Johnston, 222/84, Rec., p. 1651, punctul 18, și Hotărârea Curții Kremzow, citată anterior, punctul 14). În plus, în conformitate cu articolul F alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană [devenit articolul 6 alineatul (2) UE], „Uniunea respectă drepturile fundamentale, așa cum sunt garantate de [CEDO] și așa cum rezultă acestea din tradițiile constituționale comune statelor membre, ca principii generale de drept comunitar”.

61 În continuare, trebuie amintit faptul că scopul competențelor conferite Comisiei de Regulamentul nr. 17 este de a-i permite acesteia să îndeplinească misiunea încredințată de tratat, aceea de a garanta respectarea regulilor de concurență în cadrul pieței comune.

62 În cursul procedurii de anchetă prealabilă, Regulamentul nr. 17 nu îi acordă întreprinderii care face obiectul unei măsuri de investigare dreptul de a se sustrage de la executarea măsurii respective pe motiv că rezultatele acesteia ar putea oferi dovada unei încălcări a regulilor de concurență pe care a comis-o. În schimb, regulamentul îi impune obligația de a colabora activ, ceea ce înseamnă să mențină la dispoziția Comisiei toate informațiile referitoare la obiectul anchetei (Hotărârea Orkem, punctul 27, și Hotărârea Société générale, punctul 72).

63 În absența dreptului la tăcere consacrat în mod expres prin Regulamentul nr. 17, este necesar să se examineze dacă anumite limitări ale competenței de investigație a Comisiei în cursul anchetei prealabile nu rezultă totuși din necesitatea de a asigura respectarea dreptului la apărare (Hotărârea Orkem, punctul 32).

64 În această privință, trebuie evitată posibilitatea compromiterii iremediabile a dreptului la apărare în cadrul procedurilor de anchetă prealabilă care pot fi decisive pentru dovedirea caracterului nelegal al comportamentului întreprinderilor (Hotărârea Orkem, punctul 33, și Hotărârea Société générale, punctul 73).

65 Cu toate acestea, conform unei jurisprudențe constante, pentru a menține efectul util al articolului 11 alineatele (2) și (5) din Regulamentul nr. 17, Comisia are dreptul de a obliga întreprinderea să furnizeze toate informațiile necesare privind faptele despre care poate avea

cunoștință și să îi comunice acesteia, dacă este necesar, documentele aferente acestora care se află în posesia sa, chiar dacă acestea pot fi utilizate pentru a stabili, împotriva sa ori împotriva altei întreprinderi, existența unei practici anticoncurențiale (Hotărârea Orkem, punctul 34, Hotărârea Curții din 18 octombrie 1989, Solvay/Comisia, 27/88, Rec., p. 3355, rezumat, și Hotărârea Société générale, punctul 74).

66 Recunoașterea existenței unui drept absolut la tăcere, invocat de reclamantă, depășește ceea ce este necesar pentru menținerea dreptului la apărare al întreprinderilor și constituie o piedică nejustificată pentru îndeplinirea de către Comisie a misiunii de a asigura respectarea regulilor de concurență în cadrul pieței comune, care îi este încredințată la articolul 89 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 85 CE).

67 Rezultă că unei întreprinderi destinate a unei decizii privind o solicitare de informații în sensul articolului 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17 i se poate recunoaște dreptul la tăcere numai în măsura în care aceasta ar fi obligată să furnizeze răspunsuri prin care ar fi nevoită să recunoască existența unei încălcări care trebuie să fie dovedită de Comisie (Hotărârea Orkem, punctul 35).

68 Argumentele reclamantei trebuie să fie apreciate în limitele astfel amintite.

69 În speță, este necesar să se examineze în primul rând legalitatea întrebărilor 1.6, 1.7 și 2.3, care sunt cvasi-identice, și ulterior să se verifice legalitatea întrebării 1.8.

70 Întrebările 1.6, 1.7 și 2.3 conțin, la primele trei liniuțe, numai solicitări de informații cu caracter factual și solicitări pentru comunicarea unor documente preexistente. Întrebări comparabile nu au fost declarate nelegale de către Curte în Hotărârea Orkem. Rezultă că reclamanta era obligată să răspundă la întrebările în cauză.

71 În schimb, ultima liniuță din cadrul acestor trei întrebări nu privește numai informații factuale. La această liniuță, Comisia invită reclamanta, în termeni identici, să descrie, în special, „obiectul” reuniunilor la care a participat aceasta și „deciziile adoptate” în cursul reuniunilor respective, deși este clar că instituția în cauză suspectează că obiectul reuniunilor era obținerea de acorduri privind prețurile de vânzare, de natură să împiedice sau să restrângă concurența. Rezultă că astfel de solicitări sunt de natură să oblige reclamanta să recunoască participarea sa la un acord nelegal, care contravine regulilor comunitare de concurență.

72 În această privință, este necesar să se observe precizarea expresă a Comisiei la ultima liniuță a celor trei întrebări în litigiu că reclamanta avea obligația de a-i furniza informațiile în cauză numai în cazul în care nu reușea să găsească documentele relevante solicitate la liniuța precedentă. Prin urmare, reclamanta nu era obligată să răspundă la ultima liniuță din întrebările adresate decât în măsura în care aceasta nu avea posibilitatea de a prezenta documentele solicitate. Cu toate acestea, din cauza ordinii și conținutului primelor trei liniuțe din cadrul întrebărilor, nu ar fi exclus faptul că reclamanta ar fi trebuit să răspundă la ultima liniuță din aceste trei întrebări.

73 În consecință, este necesar să se concluzioneze că ultima liniuță din întrebările 1.6, 1.7 și 2.3 constituie o încălcare a dreptului la apărare al reclamantei.

74 În ceea ce privește întrebarea 1.8, trebuie remarcat că Comisia îi solicită reclamantei să își exprime opinia, în primul rând, în ceea ce privește legătura dintre, pe de o parte, cele patru acorduri privind OCTG-urile și oleoductele, încheiate în 1962 și notificate Bundeskartellamt și, pe de altă parte, „Europe-Japan Club” și „Special Circle”, precum și, în al doilea rând, în

ceea ce privește deciziile adoptate în cadrul „Europe-Japan Club” și/sau în cadrul „Special Circle”, adică deciziile despre care Comisia consideră că pot constitui încălcări ale normelor tratatului. Răspunsul la această întrebare ar obliga reclamanta să aprecieze natura acestor decizii. Este necesar să se concluzioneze că întrebarea 1.8 constituie, de asemenea, în conformitate cu Hotărârea Orkem, o încălcare a dreptului la apărare al reclamantei.

75 În ceea ce privește argumentele conform cărora articolul 6 alineatele (1) și (2) din CEDO îi permit unei persoane, destinatar al unei solicitări de informații, să nu răspundă la întrebările adresate, chiar dacă acestea sunt de natură pur factuală, și să refuze să prezinte documente Comisiei, este necesar să se amintească faptul că reclamanta nu poate invoca în mod direct CEDO în fața instanței comunitare.

76 În ceea ce privește incidența eventuală a Cartei, invocată de reclamantă (a se vedea punctul 15 de mai sus), asupra aprecierii prezentei cauze, trebuie amintit faptul că această Cartă a fost proclamată de Parlamentul European, Consiliu și Comisie la 7 decembrie 2000. În consecință, Carta nu poate avea vreo consecință asupra aprecierii actului atacat, care a fost adoptat anterior datei în cauză. În această situație, nu este necesar să se admită cererea reclamantei de redeschidere a procedurii orale.

77 Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că dreptul comunitar recunoaște principiul fundamental al respectării dreptului la apărare, precum și principiul dreptului la un proces echitabil (a se vedea Hotărârea Curții Baustahlgewebe/Comisia, citată anterior, punctul 21, și Hotărârea Curții din 28 martie 2000, Krombach, C-7/98, Rec., p. I-1935, punctul 26). În temeiul acestor principii, care oferă, în domeniul specific al dreptului concurenței, la care se referă prezenta cauză, o protecție echivalentă celei garantate prin articolul 6 din CEDO, Curtea și Tribunalul, în conformitate cu jurisprudența constantă, au recunoscut destinatarilor solicitărilor adresate de Comisie în conformitate cu articolul 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17 dreptul de a se limita să răspundă la întrebări de natură pur factuală și de a prezenta numai înscrisurile și documentele preexistente vizate, un astfel de drept fiind recunoscut, de altfel, încă din prima etapă a unei investigații inițiate de Comisie.

78 Simplitatea fapt de a fi obligat să răspundă la întrebări pur factuale adresate de Comisie și de a răspunde solicitărilor acesteia de a prezenta documente preexistente nu poate încălca principiul respectării dreptului la apărare sau dreptul la un proces echitabil. Nimic nu împiedică destinatarul să demonstreze, mai târziu în cadrul procedurii administrative sau în cadrul unei acțiuni în fața instanței comunitare, exercitându-și dreptul la apărare, că faptele expuse în răspunsurile sale sau în documentele comunicate au o altă semnificație decât cea atribuită de Comisie.

79 Din cele menționate anterior rezultă că trebuie să se anuleze decizia atacată în măsura în care constrânge reclamanta să răspundă la ultima liniuță din cadrul întrebărilor 1.6, 1.7 și 2.3, precum și la întrebarea 1.8, care sunt de natură să o determine să mărturisească eventuala sa participare la un acord ce poate împiedica sau restrânge concurența.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe nerespectarea aplicabilității garanțiilor procedurale din dreptul național

Argumentele părților

80 Reclamanta susține că dreptul său de a nu fi obligată să se incrimineze printr-o acțiune pozitivă decurge nu numai din dreptul comunitar, ci și din dreptul german, care, în speță, nu trebuie să fie omis. Aceasta susține că, în dreptul german, se aplică principiul conform

căruia o persoană fizică sau juridică nu este obligată să depună mărturie împotriva propriei persoane în fața autorității care desfășoară ancheta. În temeiul acestui principiu, reclamanta are dreptul de a refuza să furnizeze orice informație și nu poate fi obligată să prezinte niciun document care o poate incrimina. Conform reclamantei, o persoană inculpată sau anchetată poate, în temeiul articolului 136 alineatul (1) din Strafprozeßordnung (Codul de procedură penală german) să adopte o atitudine pasivă în cadrul procedurilor de anchetă penală sau administrativă deoarece nimeni nu poate fi obligat să contribuie activ la propria sancționare.

81 Această garanție acordată de dreptul național joacă un rol în speță, conform reclamantei, în măsura în care impunerea unei amenzi în privința sa în cadrul unei proceduri de anchetă în temeiul dreptului comunitar poate avea consecințe în temeiul dreptului național. Se poate avea în vedere, în special, inițierea altor proceduri de anchetă deoarece impunerea unei amenzi în temeiul articolului 15 din Regulamentul nr. 17 nu exclude posibilitatea ca întreprinderea să facă obiectul unor proceduri penale noi sau complementare în temeiul dreptului național (Hotărârea Curții din 13 februarie 1969, Walt Wilhelm și alții/Bundeskartellamt, 14/68, Rec., p. 1, 16). În această privință, trebuie să se țină seama de faptul că, în cazul impunerii unei amenzi, Comisia încheie procedura prin redactarea unei decizii motivate și publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*, care indică toate circumstanțele de fapt pe baza cărora s-a stabilit încălcarea. Reclamanta adaugă că publicarea unor astfel de elemente poate determina totodată autoritatea națională competentă să inițieze, pentru aceleași fapte, alte proceduri de anchetă penală sau administrativă.

82 Comisia susține că cerințele dreptului german sunt relevante în ceea ce privește legalitatea deciziei atacate numai în măsura în care se poate identifica, în cadrul diverselor ordini juridice ale statelor membre, un principiu comun conform căruia se poate refuza mărturia împotriva propriei persoane. Or, Curtea a respins tocmai acest lucru în Hotărârea Orkem (punctul 29), amintind faptul că ordinea juridică a majorității statelor membre recunoaște dreptul de a nu depune mărturie împotriva propriei persoane numai persoanelor fizice acuzate de o infracțiune în cadrul unei urmăriri penale.

83 În plus, Comisia observă că, în conformitate cu jurisprudența Curții, este singura abilitată să utilizeze informațiile culese în cadrul unei proceduri în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17 (Hotărârea Curții din 16 iulie 1992, AEB și alții, C-67/91, Rec., p. I-4785, punctul 38). Aceasta amintește că informațiile nu pot fi invocate de către autoritățile statelor membre nici în cadrul unei proceduri de anchetă prealabilă, nici pentru a justifica o decizie luată pe baza unor dispoziții ale dreptului concurenței, fie că este vorba de dreptul național sau de dreptul comunitar. Informațiile trebuie să rămână în sfera internă a autorităților respective și nu pot fi utilizate decât pentru a hotărî dacă este sau nu oportun să se inițieze o procedură națională (Hotărârea AEB și alții, citată anterior, punctul 42).

Constatările Tribunalului

84 Trebuie amintit că, în domeniul dreptului concurenței, dreptul național al statelor membre nu recunoaște, în general, dreptul de a nu depune mărturie împotriva propriei persoane. Prin urmare, nu este relevant pentru rezultatul prezentei cauze faptul că, potrivit reclamantei, există un astfel de principiu în dreptul german.

85 În ceea ce privește argumentul reclamantei, conform căruia există riscul ca informațiile obținute de Comisie și comunicate autorităților naționale să fie utilizate împotriva sa de către aceste autorități, este suficient să se facă trimitere la Hotărârea AEB și alții, citată anterior (punctul 42), în care Curtea, după ce a amintit că informațiile culese de Comisie trebuie să fie comunicate autorităților naționale, a declarat în mod clar:

„Aceste informații nu pot fi invocate de către autoritățile statelor membre nici în cadrul unei proceduri de anchetă prealabilă, nici pentru a justifica o decizie luată în baza unor dispoziții ale dreptului concurenței, fie că este vorba de dreptul național sau de dreptul comunitar. Aceste informații trebuie să rămână disponibile doar pentru autoritățile respective și nu pot fi utilizate decât pentru a decide dacă este sau nu oportun să se inițieze o procedură națională.”

86 Rezultă că autoritățile germane nu pot invoca informațiile obținute de Comisie prin intermediul solicitării de informații în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17 pentru a justifica o decizie luată împotriva reclamantei în baza unor dispoziții ale dreptului concurenței.

87 În consecință, în cazul în care autoritățile germane apreciază că informațiile obținute în aceste condiții de Comisie sunt relevante pentru inițierea unei proceduri pe baza aceluiași fapt, acestea au obligația de a adresa propria lor solicitare de informații privind aceste fapte.

88 Faptul că informațiile culese de Comisie pot atrage atenția autorităților germane asupra posibilității existenței unei încălcări a dreptului german și că aceste autorități pot utiliza informațiile pentru a aprecia dacă este oportun sau nu să se inițieze o procedură națională, nu schimbă concluzia conform căreia acest motiv nu poate fi acceptat, astfel cum reiese clar din punctul 42 din Hotărârea AEB și alții, citată anterior.

89 Rezultă că prezentul motiv trebuie să fie respins.

90 Având în vedere cele menționate anterior, este necesar, pe de o parte, să se anuleze decizia atacată în ceea ce privește ultima liniuță din cadrul întrebărilor 1.6, 1.7 și 2.3 și întrebarea 1.8 din solicitarea de informații adresată reclamantei la 13 august 1997 și, pe de altă parte, să se respingă acțiunea în ceea ce privește celelalte capete de cerere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

91 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, în conformitate cu alineatul (3) primul paragraf din același articol, pentru motive excepționale sau în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să compenseze cheltuielile de judecată, în tot sau în parte.

92 În speță, trebuie să se ia în considerare, în primul rând, faptul că ambele părți au căzut în pretenții. În al doilea rând, trebuie remarcat că, prin faptul că i-a impus să răspundă la solicitările de la ultima liniuță din cadrul întrebărilor 1.6, 1.7 și 2.3 și la întrebarea 1.8, Comisia a adus atingere dreptului la apărare al reclamantei, contrar Hotărârii Orkem, și a constrâns-o pe aceasta să introducă prezenta acțiune. În aceste condiții, Tribunalul consideră că Comisia trebuie să suporte două treimi din cheltuielile de judecată ale reclamantei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi extinsă)

hotărăște:

1) Anulează Decizia C(98)1204 a Comisiei din 15 mai 1998 privind o procedură de aplicare a articolului 11 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului, în ceea ce privește ultima liniuță din cadrul întrebărilor 1.6, 1.7 și 2.3 și întrebarea 1.8 din solicitarea de informații adresată reclamantei la 13 august 1997.

2) Respinge acțiunea în privința celorlalte capete de cerere.

3) Obligă pârâta la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și plata a două treimi din cheltuielile de judecată ale reclamantei, care suportă o treime din propriile cheltuieli.

Vesterdorf Potocki Meij

Vilaras Forwood

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 20 februarie 2001.

Grefier
H. Jung

Președinte
B. Vesterdorf